

Modře natištěné štítky znamenají že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 30,84+ 2,16 (GST) = 33 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	Telefon: (416) 530-4222 Fax: (416) 530-0069 E-mail: abe@satellite1-416.com abrezina4222@rogers.com
	Datum, jak dlouho jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!	J Time Committed À délai convenu

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 24.

(252.)

Vol. 11.

Thursday,

December 20,

2001

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com

 <p><i>Satellitu a jeho čtenářům přejeme klidné prožití vánočních svátků a mnoho zdraví v novém roce 2002 velvyslanec České republiky v Kanadě Vladimír Kotzy s chotí Michaelou a všichni pracovníci velvyslanectví</i></p>	<p><i>Pěkné vánoce 2001 a PF 2002</i></p> <p><i>přeje Satellite</i></p> <p>M. Gabánková: Poslové světla/detail - acrylic</p>
<p><i>Vážení čitatelia Satellite, krajania slovenskej a českej národnosti, vážim si možnosti prihovoriť sa Vám v tomto sviatočnom období. Dovoľte mi, aby som Vám v mene veľvyslanectva Slovenskej republiky v Kanade i v mene svojom, zaželel radostné a veselé prežitie vianočných sviatkov. Nový rok 2002 nech Vám všetkým prinesie mnoho úspechov, zdravia a radosti. Aby skutočné priateľstvo medzi ľuďmi a nezištná láska sprevádzali Vás a Vaše rodiny a aby ste mali radost z úspechov v osobnom i profesionálnom živote.</i></p> <p><i>S úctou</i></p> <p><i>Dr. Miroslav Mikolášik, veľvyslanec Zastupiteľský úrad Slovenskej republiky,</i></p>	

Simeonův Silván

Simeon již tři roky zneužíval sprchu u Armády spásy a zatím mu to stále procházelo. Neměl na ni nárok, protože měl svůj byt. Jenže Simeon se s každým znal a měl ve všech dobročinných organizacích konexe. Ba co víc, Simeon byl zde docela vítaným. Nebyl to ani klasický opilec, jako jeho kolegové, nebyl vlezlý. Do Armády spásy chodil pouze na kafe a osprchovat se. Jelikož mnozí obyvatelé se nesprchovali vůbec, nezvýšila se ani stanovená spotřeba vody. I kdyby, voda se zde platila paušálem.

Na tom by nebylo nic špatného, kdyby Simeon neměl svoji sprchu doma, jenže tu nepoužíval už skoro tři roky. Tehdy v únoru mu v jeho sklepním bytě ve východním Torontě zamrzla voda a než to opravili, tak se musel někde osprchovat. Nejdříve to zkoušel ve veřejných bazénech. Při tom si i zaplavoval, ale pak začali vybírat vstupné a na to neměl. Tak namířil k Armádě spásy. Jenže po osprchování se mu nechtělo hned na ulici. I zašel si ještě tedy na kafe. Ze začátku se cítil nespokojen, ale po čase tomu přivykl a když mu konečně v květnu sprchu opravili, už nechtěl tento zvyk měnit.

Jak již jsem řekl, žil ve sklepech, ale neřekl jsem, že dlouhé hodiny vysedával před počítačem, kam ukládal na internet svá proroctví. Kdokoliv si je mohl na celém světě vyhledat a přečíst, ale nikdy se nestalo, že by je někdo vyhledal a dokonce četl.

Vím, že jsem potkal jednou poštetilce, který zase opisoval latinský slovník. Jeho počínání mně bylo záhadou. Jestli chtěl takto ručně zhotovenou učebnici vydat jako svou a tím vstoupit do řad intelektuálů a kandidátů na Nobelovu cenu za pedagogiku nebo jestli tak řešil svoji grafomanskou frustraci, nevím. Simeon však do této skupiny lidí nepatřil. Jeho konání mělo hlavu a patu.

Simeon byl totiž zchudlý úředník na penzi. Řekl bych státní úředník, ale on nikdy nepracoval pro stát. Nazval bych ho profesorem, ale on nikdy nepřednášel na nějaké univerzitě. Byl to úředník na volné noze. Úředník-umělec, bohém. Písař - Rousseau. Koncem padesátých let se stal známým nejen po Torontě, ale po celém Ontariu. Chodil se svým kuffíkovým psacím strojem od domu k domu jako instalatér se svou brašnou a nástroji. Tu byla zapotřebí napsat nějakou tu žádost na úřad, jindy zas milostné psaníčko ve tvaru písmenové mozaiky, kdy při pohledu z dálky se z dopisu usmívala nastávající. Mistr písařský dokázal na svém kuffíkovém stroji dělat zázraky. Při

psaní závěti jeho řádky ostře zařezávaly jako v knize (i když se má závěť psát pouze rukou). Jeho sloh si nezadal se slohem básníků.

První pohroma přišla s elektrickým psacím strojem. Najednou byla všechna písmena stejně silná. Nebylo zapotřebí, cokoliv zdůraznit silnějším úderem. Naopak začalo se to brát jako nežádoucí, když text nebyl vždy stejně silný. Mistr písařský pan Simeon si tedy koupil elektrický psací stroj. Jenže s elektrickým psacím strojem se dá pracovat pro vládu, nikoliv pro lidi. Najednou i milostné dopisy začaly vypadat jako dopisy od bernáku. Na každém rohu se objevila malá kancelářička, která na požádání vytukala úřední dopis.

Další pohroma přišla s rozmnožovacími zařízeními. To šly do odpadu všechny kopírky. Napsal se jeden dopis a pouze jméno se vynechalo. V případě potřeby se šáhlo po dopise číslo 14, doplnila se hlavička a bylo to. Výsledkem bylo, že začalo chodit hodně dopisů, které však byly naprosto stejné a tak je lidi přestali číst.

To ještě Simeon netušil nic o další katastrofě, která ho čekala. Počítače. To už se nedalo sdělit vůbec nic. Měl ho každý. Když bylo zapotřebí, tak stačilo zmáčknout jediný knoflík a dopis byl napsaný. Krásný bez chyby, ale také bez duše. A jak byly dopisy bez duše, tak se ani už nemusely posílat. Odesílaly se z počítače do počítače, přicházely a hned, aniž by je někdo přečetl, zase se mazaly.

A Simeon... Ten si nejprve najal kancelář s elektrickým psacím strojem, pak kopírovací stroj. Následoval počítač. Pak posílal své vzkazy E-mailem a nakonec svá poselství posílal po internetu. Výsledkem však bylo, že jeho epistoly ztrácely duši. Nikdo je nečetl a tak doufal, že přece jen naleznou adresáta, naleznou čtenáře.

Nyní konečně mohl zasáhnout celý svět. Před tím o něm o písařském mistrovi vědělo celé město, dnes o něm ví celý svět a zároveň neví nikdo, kromě několika kumpánů - opilců od Armády spásy. Ti ho tak ještě poslouchají. Proto nezrušil své „sprchové návštěvy“ v této organizaci.

Jenže tento rok to bylo jiné. Tak nějak jiné. Prosinec nebyl chladný. V polovině ještě zpívali ptáci na stromech jako kdyby se ani vánoce neblížily a Simeon se cítil unaven, velmi unaven.

Ke všemu se to u Armády spásy začalo plnit uprchlíky od východu. Nebyl to radostný pohled. Po třech letech se Simeon začal sprchovat opět doma. Teprve na Silvestra zavítal znovu do „společnosti“.

A hle, byla tu nějaká rodina. Jedna z těch rodin, která nemá co dát naší společnosti, jak napsaly jedny torontské noviny. Nepřišel žádný odborník na počítače, které tolik potřebujeme. Přišel nějaký tesař s mladou šestnáctiletou ženou. Nevzdělání. Žádné plánované rodičovství.

Přišli na zimu a chtěli nějakou práci: „Construction - práci na stavbě?“ To snad nemyslí vážně. Přes léto možná u Italů, ale to je všechno pod uniemi. Tato rodina se definitivně nemohla vejít do kanadského bodovacího systému. Jak se sem jen mohla dostat? Že by nelegální migrace, napadlo Simeona. Simeon najednou ucítil potřebu se jich na to zeptat.

A oni vyprávěli o své cestě, o své dlouhé cestě, o tom, jak přijeli do Toronta, jak zde nemohli najít nocleh. Jak se jim narodilo dítě. Simeon najednou cítil, že tihle lidé mají duši, že přinášejí něco, o čem si myslel, že už dávno neexistuje. Ale viděl i nebezpečí pro dítě. Pocítil strach, že mu tu jeho duši budou chtít mocni sebrat. Jak rodiče budou muset s dítětem prchat do Mexika nebo do Egypta. Nedomyslel... Tragický konec kolem roku 2033 mu na moment zkazil radost. Ale jen na moment.

Vždyť tohle nebude přece definitivní konec...

I vzal Simeon dítě do náručí a takto chvátil Boha:

*Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka,
Pane, podle svého slova,
neboť mé oči viděly tvé spasení,
které jsi připravil přede všemi národy -
světlo jež bude zjeveno pohanům,
slávu tvého lidu izraelského.*

Možná, že tento příběh byl trochu jinak a Simeon žil někdy jindy a jinde, ale vánoční příběh tu je jednou pro vždy. Jen ten Silvestr není osm dnů od vánoc, ale zde v Torontě je v těchto dnech všechno možné.

Hezké vánoce

přeje

Aleš Březina

***